

[Smørum.]

folkning, bør betales med en Pris, der betinger en anstændig Løn for de Mennesker, der udfører et Arbejde for at fremstille disse Varer, enten det er som Ejere af Bedriften, eller det er som Lønarbejdere.

Disse Ord, som jeg synes er baade forstandige og retsindige, vil jeg gerne understrege. Det maa være saadan, at naar der ved Statsforanstaltninger skabes bedre Vilkaar for Landbruget, maa dette naturligvis ogsaa give sig Udslag i bedre Vilkaar for de Mennesker, der tjener deres Brød ved at arbejde som Landarbejdere. Det blev sagt, at de gifte Landarbejdere var den fattigste Stand i Landet. Ja, det er jo en Kendsgerning, maaske en sørgelig Kendsgerning, men en Kendsgerning, som man ikke kan bortforklare. Jeg kender en lille Smule til Landarbejdernes Forhold fra den Tid, jeg tjente paa Landet dels som Tjenestekarl, dels som Landarbejder, og siden fra mange Aars Arbejde som Tillidsmand i Landarbejdernes Organisationer; og naar det blev sagt, at der fra Landbrugets Arbejdsgivere i mange Tilfælde udvises et fjendtligt Sindelag mod Landarbejdernes Organisationer, saa er dette ogsaa en Kendsgerning. I al Almindelighed, i de allerfleste Tilfælde er det vel nok saadan, at der hersker Fordragelighed og et godt Forhold mellem Arbejdsgiverne og deres Medhjælpere i Landbruget; men der er alt for mange Tilfælde — og det gælder særlig mellem de store Arbejdsgivere ude i Landbruget —, hvor man endnu har den gammeldags Opfattelse, at der her i Verden er to Slags Mennesker, nemlig en Herre, der har at byde, og en Slave, der har at lyde. Jeg tror, at man for Landbrugets egen Skyld gjorde klogt i at komme bort fra denne gammeldags Opfattelse og naa dertil at erkende — hvad Arbejdsgiverne i Industrien jo dog for længst har gjort —, at Arbejder og Arbejdsgiver er to ligeberettigede Parter, som begge har Ret til at tale med, naar Løn og Arbejdsvilkaar skal fastsættes. Jeg vil gerne — saa stærkt som jeg kan, det — sige, at det maa være en naturlig Forudsætning, at det, naar der ved Statsforanstaltninger skabes bedre Vilkaar for Landbruget, ogsaa maa give sig Udslag for dem, der tjener deres Brød som Lønarbejdere ved Landbruget.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen. Det ærede Medlem morede sig med at citere nogle Linier fra mit Partis Program — han har citeret de samme

Linier ved forskellige Lejligheder —, og i den Anledning vil jeg gerne sige, at mit Parti naturligvis fremdeles er Modstander af en almindelig Varefordyrelse; men at der tilstræbes en vis Ligevægt mellem forskellige Varegrupper, er der ikke noget unaturligt i; og hvorfra ved det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen for øvrigt, at denne Forhøjelse paa 1½ Øre pr. Liter Mælk absolut skal give sig Udslag i højere Priser i Byerne? I min første Tale gav jeg Udtryk for, at min Opfattelse var den, at naar Mælken i Forvejen var tre Gange saa dyr her i København, burde denne lille Forhøjelse af Mælkeprisen absolut ikke behøve at give sig Udslag i højere Priser paa Mælk i Byerne.

Hvad Smørprisen angaar, er Forholdet jo det, at den i Øjeblikket ikke er højere, end den var for 25 Aar siden, og det ærede Medlem maa dog vel erkende, at Lønnen, at Købeevnen er betydelig anderledes, end den var for 25 Aar siden. Jeg synes derfor ikke, der er meget Grundlag for den voldsomme Forargelse, som det ærede Medlem gav Udtryk for i sin lange Tale. Naar det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Løven betød saa lidt for Husmændene, for de smaa Landbrugere, vil jeg gerne sige, at den betyder maaske ikke saa meget, men sammenlagt med de andre Foranstaltninger, som Tid efter anden er gennemført for Landbruget, betyder den i alt Fald *noget* og i hvert Fald betydeligt mere end de evindelige Henvisninger til Køge-Resolutionen, som det ærede Medlem kommer med, hver Gang Forslag som disse er til Behandling.

Kyed: Jeg forstod den højtærede Landbrugsminister saaledes, at der ikke sker nogen Ændring i Fordelingen af Svinekortene i det Tidsrum, hvori Forlængelsen af Løven skal være gældende.

Dernæst haabede den højtærede Landbrugsminister, at jeg i Løbet af 4—5 Aar havde lært noget. Ja, vi lærer jo alle, men det var i en mærkelig Forbindelse, den højtærede Minister fremkom med den Udtalelse. Sagen er nemlig den, at da vi i 1933—34 diskuterede det Spørgsmaal, gjorde jeg den Opfattelse gældende, at Smørordningen af 1933 ikke havde medført den Nedgang i Smørforbruget, som den højtærede Minister i sin Tale i 1934 gav Udtryk for, og jeg paaviste, at de Tal, den højtærede Minister brugte for at forsøge at understøtte Rigtigheden af sin Udtalelse, var forkerte, de var for høje og for kalkulatoriske. Dernæst gjorde jeg den højtærede Minister opmærksom paa, at vi udmærket godt, i